

Az utolsó kun település halála...

A király elesett, a török túlerő szétverte a magyar sereget és azok szövetségeseit. Mohács óta már megállíthatatlan volt

a Szultán. Szegedet fölégették. A kunok városai falvai szinte kivétel nélkül elpusztultak. Már itt az eddig szerencsés módon megmaradt Lászlófalván sem húzták meg hetek óta a kis harangot, mert nem is merték, meg már nem is lógott az alacsony toronyban. A török akárhol lehetett és meghallhatta. Igaz hogy a seregek zöme a szultánnal már Buda alatt táborozott, de a hátrahagyott kisebb lovas csapatok mindent felgyújtottak, akit csak elfogtak rabságba hurcoltak. Éjjelente a teljesen lerombolt Félegyháza felől a még lángoló épületek festették vörösre az ég alját. Lászlófalva talán csak a megáradt járhatatlan lápoknak köszönhetette, hogy a török eddig nem vette észre. Aki csak tudott, már elmenekült és a környező buckák, nádasok világában húzta meg magát. Ami barmot és kisállatot el tudtak vinni, azt elvitték. Már csak az öregjei, meg az a néhány legény volt a faluban, akik őrséget állva figyelték a törökök esetleges közeledését. Vagy annyira betegek voltak, hogy inkább behúzódtak a templom vastag falai közé, és szüntelen imájukkal próbálták megállítani a veszedelmet. A harangot már napokkal előtte a temető kútjába rejtették a férfiak. Nem bőgött a barom, csak néhány itt felejtett kutya ugatása hallatszott, vagy a szűnni nem akaró zsolozsma a templomból. Nádasoktól, vizektől három oldalon védve volt a falu. Dél felől pedig palánkkal, árkokkal, hegyes, slégan leásott hosszú karókkal. Bátor, dolgos kun emberek lakták ezt a környéket. Az eszük is a helyén volt, de az óriási török sereg vonuló útja közelében, mindez a sok jó erény most sokat nem segített. Tudták, hogy csak órákon múlik a kis településük sorsa. De mégis néhányan még a fűzfavesszőből fonott, kerítések közé döngölt agyagos földsáncot javították. Megtöltötték a nagy dézsákat vízzel, hogy majd legyen mivel a tüzet oltani. Már a környék szinte minden települése elpusztult. Csak ez az egy kis falu állta itt a sarat. Vagy talán elfelejtették? Nem

vették észre? De a pillanatnyi kis reménykedésüket hirtelen, repülő nyilak süvítése szakította félbe. Nem láttak először senkit, csak a gyújtónyilak halált hozó sziszegése hallatszott. Pillanatok alatt lángban álltak a kis házak, az istállók, a szénakazlacsák, a kerítések. Égett már a templom teteje is. Ha valaki oltás reményében előmerészkedett, már le is nyilazták. A templomban pillanatra felerősödött az éneklők hangja, majd recsegéssel- ropogással rájuk szakadt a föld. Egyszerre nagy csend lett. Az áttört sáncon hosszú sorban bevonuló mongolos szemű tatárok, akik most a török oldalán harcoltak, a templom előtti kis téren fősorakoztak, de nem szálltak le a lóról. Csak nézték a dőlő falakat. Nem beszéltek, kardjukat hüvelybe dugva egyenként megfordulva lassan visszavonultak. Tudták, hogy innen nincs mit elvinni. Örökre elégett az eddig itt élő kun nemzedéknek még az emléke is.

Írta Nagy Endre.